

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Fkf.275/2022/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. november 24. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt fiatalkorú Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. június 29. napján kihirdetett 14.Fkf.75/2020/79. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott szabadságvesztésébe beszámítja a 2022. június 29. napjától eltelt időt is.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

[1] A Fővárosi Törvényszék mint a fiatalkorúak bírósága a 2022. év június hó 29. napján kihirdetett 14.Fkf.75/2020/79. számú ítéletében bűnösnek mondta ki fiatalkorú Terhelt1 vádlottat emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a), d) és f) pont], folytatólagosan elkövetett testi sértés bűntettében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés], folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértése bűntettében [Btk. 194. § (1) bekezdés] és fogolyszökés vétségében [Btk. 283. § (2) bekezdés], amiért őt – halmazati büntetésül – 12 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fiatalkorúak börtöne és a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról. sértett1 és sértett3 sértettek polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította, a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére a fő- és a mellékbüntetés súlyosítása, hosszabb tartamban történő megállapítása érdekében, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.771/2021/9. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy álláspontja szerint a törvényszék a büntetőeljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, minden részletet tényyszerűen felderített. A megállapított tényállások megalapozottak, azokat sem a vád képviselője, sem a terhelt, illetőleg védője nem vitatta. A vádlott bűnösségére is okszerűen következtetett a törvényszék és a cselekményeinek minősítése is törvényes. A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket igyekezett körültekintően számba venni az elsőfokú bíróság, azonban az indítvány rámutatott, hogy a vádlott által elkövetett cselekmények következményeinek megítélésénél nem lehet figyelmen kívül hagyni azok utóhatását, a pszichés és esztétikai károsodást, azt, hogy sértett1 a 3. tényállási pont kapcsán közvetett életveszélyes állapotba került. Nem hagyható figyelmen kívül az ügyészi indítványban foglaltak szerint az sem, hogy a cselekmények egy részére nyilvános helyen, garázda módon került sor, fiatal nők sérelmére. További súlyosító körülményként indítványozta értékelni, hogy az 5. tényállási pontban leírt cselekménynek két sértettje is van és a vádlott e cselekményét az ellene már folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el. Az ügyészség kiemelte, hogy a vádlott megbánása súlytalan és mindezek alapján – a lényegesen nagyobb számú és jelentősebb mértékű súlyosító körülményekre figyelemmel – a vádlottal szemben súlyosabb büntetés kiszabása indokolt.

[4] A vádlott védője a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Ebben kifejtette, hogy a vádlott a tárgyalási szakban a bűnösségére is kiterjedő vallomást tett és ennek is jelentős szerepe volt abban, hogy a törvényszék megalapozott ítéletet hozott, a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, hibamentesen állapította meg, tényről tényre helyesen következtetett, így az a másodfokú eljárás során is irányadó. Ezzel szemben azt emelte ki a védő, hogy az elsőfokú bíróság a középértékből jelentősen eltért a büntetés kiszabása során a vádlott terhére, azonban ezt kellően nem indokolta meg, éppen ezért az alkalmazott büntetés az enyhítő körülményekre tekintettel eltúlzottan szigorú. A védő részletezte valamennyi, az elsőfokú bíróság által értékelt enyhítő körülményt, valamint hozzáfűzte, hogy sértett3 sértettől bocsánatot kért, aki azonban azt a tárgyaláson nem fogadta el. A védő kiemelte, hogy a középértéket meghaladó büntetés kiszabásával a fiatakorú vádlott élete kilátástalanná és tarthatatlanná válhat, ami a jövőképét és személyiségét kiüresítheti. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg és a kiszabott szabadságvesztést enyhítse.

[5] Az ítéltábla a fellebbezések elbírálására nyilvános ülést tűzött ki a Be. 599. § (1) bekezdése alapján.

[6] A felülbírálat terjedelmének vizsgálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az korlátozott, tekintettel arra, hogy az ügyészség és a védelem csak a büntetés mértékét támadta, ezért a fellebbezés elbírálása során a Be. 590. § (3) és (5) bekezdései az irányadók. A Be. 590. § (3) bekezdése értelmében, ha a fellebbezést kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül. A Be. 590. § (5) bekezdése értelmében a korlátozott felülbírálat során is vizsgálnia kell a másodfokú bíróságnak azokat az eljárási szabálysértéseket, amelyek a törvény értelmében feltétlen hatályon kívül helyezést eredményeznek. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást és a cselekmények minősítését támadás nem érte a perbeli felek részéről, így a

korlátozott felülbírálat szabályai érvényesültek a másodfokú eljárásban, mert mind a vádhatóság, mind a védelem kizárólag a kiszabott büntetés mértéke miatt jelentett be fellebbezést a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja értelmében. A másodfokú bíróság a Be. 590. § (5) bekezdése értelmében vizsgálta a Be. 607. § (1) bekezdésében és a 608. § (1) bekezdésében meghatározott abszolút hatályon kívül helyezési okokat is, azonban ezekről megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék nem valósított meg olyan eljárási szabálysértést, amely miatt a törvényszék ítéletét hatályon kívül kellett volna helyezni.

[7] Az ítéltábla másodfokú nyilvános ülésén a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a korábban előterjesztett írásbeli indítványával mindenben megegyezően nyilatkozott és indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, alkalmazzon a vádlottal szemben súlyosabb büntetést, ehhez kapcsolódóan a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket pontosítsa, egyebekben pedig a törvényszék ítéletét hagyja helyben.

[8] A vádlott védője felszólalásában szintén az írásbeli fellebbezésében foglaltakat tartotta fenn. Előterbe helyezte a vádlott javára szóló enyhítő körülményeket, valamint azt, hogy a vádlott a cselekményeit megbánta, a büntetés-végrehajtási intézet keretei között maximálisan normakövető magatartást tanúsít, az intézet rendjét betartja és minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy onnan kikerülve valóban vissza tudjon illeszkedni a társadalomba. Mindezek alapján elsődlegesen a kiszabott büntetés enyhítését, másodlagosan az elsőbírói ítélet helybenhagyását kérte az ítéltáblától.

[9] Az ellentétes irányú fellebbezések nem alaposak.

[10] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a perbeli felek nem vitatták, a törvényszék az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a megállapított tényállások minden tekintetben megalapozottak, azok kiegészítésre vagy pontosításra nem szorulnak. A bejelentett fellebbezések tartalmára tekintettel a törvényszék indokolási kötelezettségének is eleget tett a Be. 562. § (2) bekezdése értelmében, amikor mindössze felsorolásszerűen mutatta be a bizonyítékokat az ítélete [40.] bekezdésében. A megállapított tényállások alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést fiatalokú Terheltl vádlott bűnösségére és a cselekmények jogi minősítése sem szorult korrekcióra, az mindenben megfelel a büntető anyagi jog rendelkezéseinek.

[11] Mindössze arra szükséges rámutatni, hogy a bűncselekmények elbírálása során a törvényszék a Btk. 2. § (1) bekezdése alapján az elkövetés idején hatályban lévő büntető törvény rendelkezéseit alkalmazta. Az elbíráláskor hatályban lévő – immár jelentősen szigorúbb – anyagi jogi rendelkezések értelmében ugyanis a vádlott már a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből is ki lenne zárva.

[12] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság döntően helyesen sorolta fel a vádlott javára szóló enyhítő és a terhére értékelendő súlyosító körülményeket, azok csak kisebb részben szorulnak kiegészítésre, pontosításra. Az enyhítő körülmények mindössze annyival egészítendő ki, hogy a fiatalokú vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni. A súlyosító körülmények között kell értékelni azt a körülményt, hogy a vádlott

a 4. és 5. tényállási pontban megvalósított bűncselekményeit az ellene már folyamatban lévő más büntetőeljárás hatálya alatt követte el. Szintén súlyosító körülmény, hogy a vádlott 5. tényállási pontban részletezett bűncselekményének eredményeként sértett² sértett²nél a poszttraumás stresszbetegség tünetei jelentkeztek, amelyek miatt jelenleg is pszichiátriai ellátásra szorul. Egyetértett az ítéltábla az ügyészség indítványában foglaltakkal abban is, hogy súlyosító körülményként értékelendő az a tény, hogy a vádlott az 1. és 2. tényállási pontokban részletezett bűncselekményeit nyilvános helyeken, garázda módon valósította meg.

[13] A fentiek szerint kiegészített bűnösségi körülmények ellenére sem látta indokoltnak az ítéltábla a fiatalkorú vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés súlyosítását. A törvényszék ítéletében meghatározott szabadságvesztés büntetés megfelelően egyéniesített, tetterányos, ezért hatékonyan szolgálja a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célokat, ugyanakkor eleget tesz a Btk. 106. § (2) bekezdésében megfogalmazott rendelkezésnek is, miszerint a fiatalkorúval szemben büntetést akkor kell kiszabni, ha intézkedés alkalmazása nem célravezető. Kétségtől fiatalkorú Terhelt¹ által megvalósított bűncselekmények tárgyi súlya rendkívül nagy, ezért vele szemben nem is képezhetette mérlegelés tárgyát a szabadságvesztés kiszabása. Az elsőfokú bíróság által meghatározott büntetési nem, valamint annak mértéke, nemcsak megfelelően individualizált és proporcionális, hanem egyben szükséges is annak megelőzése érdekében, hogy akár a vádlott, akár más a jövőben bűncselekményt kövessen el. Ezért tehát az ítéltábla nem látott lehetőséget a vádlott büntetésének további súlyosítására, de az enyhítést célzó védelmi fellebbezéseket sem találta alaposnak, mert a megvalósított bűncselekmények tükrében a rövidebb tartamú szabadságvesztés súlytalan lenne, ezáltal a célját sem érné el.

[14] A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján a vádlott szabadságvesztésébe beszámította az általa a 2022. év június hó 29. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt is.

[15] A Fővárosi Ítéltábla az eddig kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét – helyes indokaira tekintettel – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2022. november 24.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.Fkf.75/2020/79. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Fkf.275/2022/11. számú végzésével a 2022. év november hó 24. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. november 24.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke